

ἐκάστοτε ἀντικατάστασιν κεράμων ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος. Ρωμαϊκῶν χρόνων ἀνθεμωτὰ μέτωπα δὲν κατέστη δυνατόν νὰ συνδεθοῦν μὲ τὸ οἰκοδόμημα Ε1. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀποτελεῖ ἔνδειξιν, ὅτι ἡ ἱερὰ οἰκία δὲν ὑφίστατο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ρωμαιοκρατίας (ιδὲ ἀνωτ. σ. 113), διότι τὸ οἰκοδόμημα εἶχεν ἀνασκαφῆ μερικῶς μὲν ὑπὸ τοῦ ΚΑΡΑΠΑΝΟΥ, ἐξ ὀλοκλήρου δὲ ὑπὸ τοῦ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ. Ἀτυχῶς ἀμφοτέρων τὰ εὐρήματα δὲν σημειοῦνται οὐδαμοῦ, ἐκτὸς ὀλίγων εὐρημάτων, εἰκονιζομένων ὑπὸ τοῦ τελευταίου εἰς τὰ ΠΑΕ τῶν ἐτῶν 1929-32 καὶ τὰ Ἑπειρ. Χρον. τοῦ 1935. Εἰς τὴν κατὰ τὰ ἔτη 1953-54 ἀνασκαφικὴν ἔρευναν ἐλάχιστον ἔδαφος τοῦ οἰκοδομήματος ἀπέμεινε ἄθικτον καὶ τοῦτο εἰς τὰ βαθύτερα στρώματα.

Μὲ τὰ ἀνωτέρω κεραμεικὰ πρέπει νὰ συσχετίσωμεν τοὺς στρωτῆρας κεράμους τοῦ Ε1 (εἰκ. 101), τῶν ὁποίων αἱ κατατομαὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ τῶν κλασσικῶν χρόνων (1, 2, 3) μέχρι τῶν ἑλληνιστικῶν (4-5) καὶ ἴσως τῶν ρωμαϊκῶν (6). Οὕτω τὰ κεραμεικὰ συντρίμματα τῆς στέγης τῆς ἱερᾶς οἰκίας συμφωνοῦν γενικῶς πρὸς τὰς τέσσαρας οἰκοδομικὰς φάσεις τῆς ἱερᾶς οἰκίας, αἱ ὁποῖαι διεπιστώθησαν καὶ ἐξ ἄλλων λόγων, ἦτοι τοῦ ναΐσκου μετὰ τοῦ περιβόλου ἐκ τριπόδων (400 - 350/325 π.Χ.), τοῦ ναΐσκου μετὰ τοῦ χαμηλοῦ ἰσοδομικοῦ περιβόλου (350/325 - ἀρχαὶ τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰ.), τοῦ ναΐσκου μετὰ τοῦ στωικοῦ περιβόλου (ἀ' τέταρτον τοῦ 3^{ου} αἰ. - 219 π.Χ.) καὶ τοῦ προστύλου ναοῦ μετὰ τοῦ στωικοῦ περιβόλου (ἀμέσως μετὰ τὸ 218 π.Χ.).

Ἀσφαλῆ ἀρχιτεκτονικὰ λείψανα τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων δὲν διεπιστώθησαν, ἔξαιρέσει τῶν χρονολογικῶς ἀβεβαίων στρωτῆρων κεράμων (εἰκ. 101, 6)· ἀλλὰ τὸ γεγονός τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀπόδειξιν ὅτι ἡ ἱερὰ οἰκία δὲν διετηρήθη μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 4^{ου} μ.Χ. αἰῶνος, ὅτε ἡ αἰωνόβιος καὶ ἱερὰ δρῦς κατέπεσεν ὑπὸ βαρβάρου χειρός (ἀνωτ. σ. 150), αἱ δὲ ρίζαι τῆς ἀπεσπάρθησαν βιαίως διὰ τῆς διανοίξεως ὑπὸ Χριστιανῶν τῆς τάφρου T-T1-T2.

Γ. ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

27. Τμήμα ἰωνικοῦ ἐπιστυλίου (διαστ. 0.115×0.065 μ.), διατηροῦν δύο γεισιπόδας (πλάτ. μηροῦ γεισιπόδων 0.035 μ.), ἐκ τῆς τάφρου τοῦ οἰκοδομήματος Ε1.

28. Πίναξ 14β. Δύο τεμάχια ἀκάνθου κορινθιακοῦ κιονοκράνου ἢ ἐπικράνου ἢ καὶ ἀκρωτηρίου στέγης, μήκους 0.145 μ. καὶ 0.09 μ. Εὐρέθησαν ἐντὸς τῆς τάφρου τοῦ Ε1.

Πίναξ 14ε. Τμήμα λιθίνου ἐπικράνου ἐξ ὑπολεύκου κοκκώδους λίθου, σφζομένων διαστ. 0.16×0.115 μ., φέρον ἐπιγραφὴν ἐπὶ τοῦ κυματίου Διον]υσόδωρος, πιθανῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἀναθέτου. Σημειωτέα ἡ γραφὴ τοῦ σίγμα διὰ C, τοῦ ὦμέγα διὰ τοῦ Ω¹.

Εὐρέθη τὸ 1954 ἐντὸς τοῦ οἰκοδομήματος Ε1 (ἱερὰ οἰκία), βορείως τῆς τάφρου.

30. Πίναξ 14δ. Δύο συνανήκοντα τεμάχια, ἀποτιμήματα ἐνεπιγράφου στήλης, περιεχούσης ψήφισμα τιμητικόν, δι' οὗ χορηγοῦνται πολιτικὰ δικαιώματα εἰς ἄγνωστον

¹ Πρβλ. SGDI 1590 (330-230 π.Χ.). ZIEBARTH, Alt-Epirus, σ. 45, ὑποσ. 198. Philol. Wochenschrift, 1939, στ. 828. P. FRANKE,

πρόσωπον καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του. Διατηρεῖται μέρος τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς. Σφζόμενον ὕψος 0.225, πλάτος 0.10, πάχος 0.06 μ. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ λίθου, ἐν μέρει ἀσβεστοποιηθεῖσα ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ πυρός, ἔχει ἐξομαλυνθῆ δι' ὀδοντωτῆς βελόνης· β' ἡμισυ τοῦ 4^{ου} π.Χ. αἰ. Εὐρέθη μεταξὺ τῶν ναύσκων Ζ καὶ Λ.

Ε	ε
ΕΥΦΡ	ευφρ [8 - 9 γρ.]
ΤΟΡΟΣ	τορος [7 - 8 γρ.]
ΝΩΙΠΩΔ	νωιπωα [- 5 - 6 γρ.]
ΑΥΤΩΙΚ	αὐτῶ κ [αἰ ἐκγόν-]
ΟΙΣΕΙΣ	οἰς εἰς [τὸν ἅπαν-]
ΤΑΧΡΟΝ	τα χρόν [ον πολιτ-]
ΕΥΟΜΕ	εὐομε [ν]
ΑΧΡΗΜ	α χρήμ [ατα . . . κ]
ΑΙΕΝΤΕ	αἰ ἐντέ [λειαν . . .]

31. Πίναξ 14η. Τεμάχιον λιθίνης ἐνεπιγράφου πλακός, σφζομένων διαστ. 0.14×0.125 μ., πάχους 0.04 μ., διατηροῦν μέρος τοῦ πλαισίου τῆς πινακίδος, ἐντὸς αὐτῆς ἔχνη ἐνὸς γράμματος ι ἢ κ. Ἐπιφάνεια καλῶς ἐξομαλυνθεῖσα δι' ὀδοντωτῆς βελόνης (ἐντὸς τῆς τάφρου τοῦ Ε 1).

32. Τεμάχιον πλακός ἀνώμαλον μὲ ροδίνην ἀπόχρωσιν, σφζομένων διαστ. 0.145×0.11 μ., διατηροῦν τὰ γράμματα κ Ϛ. Εὐρέθη ἐντὸς τῆς ἱερᾶς οἰκίας.

33. Πίναξ 14γ (Ἰδὲ καὶ ἀνωτ. σ. 125). Σφυρήλατον τεμάχιον ποδὸς χαλκοῦ λέβητος, εὐρεθὲν εἰς τὸ θεμέλιον τῆς ΝΔ. γωνίας τοῦ ναύσκου Θ, ἀμέσως ἀνατολικῶς τῆς θέσεως, ἐνθα ἴστατο ἡ φηγός, δηλαδὴ εἰς τὸν χῶρον τοῦ παλαιοῦ περιβόλου ἐκ τριπόδων (ἀνωτ. σ. 114 ἐξ., εἰκ. 92). Μῆκος σφζόμενον 0.163 μ., πλάτος 0.091 μ. Κοσμεῖται κατὰ μῆκος δι' ἐντύπων ζωνῶν ἐκ θλαστῶν γραμμῶν καὶ ἀλύσεως σπειρῶν S, ἐναλλασσομένων δι' εὐρυτέρων ζωνῶν ἐκ διπλῶν ὁμοκέντρων κύκλων, συνδεομένων δι' ἐφαπτομένης.

34. Πίναξ 14ζ. Σφυρήλατον τεμάχιον ποδὸς χαλκοῦ λέβητος, εὐρεθὲν ἐνθα καὶ τὸ προηγούμενον. Μῆκος σφζόμενον 0.17 μ., πλάτος 0.088 μ. Κατὰ μῆκος ἐντυπος κόσμησις διὰ ζωνῶν μὲ συνεχόμενα ἡμικύκλια, ἐναλλασσομένων μὲ ζώνας ἐκ κύκλων ἢ δύο ὁμοκέντρων κύκλων μὲ ἐφαπτομένην καὶ μὲ ζώνας ἐκ θλαστῶν γραμμῶν. Ἀνήκει εἰς τὸν αὐτὸν λέβητα ἐκ Δωδώνης (Ἑπειρ. Χρον. 1935, σ. 235, ἀρ. 52, πίν. 23α, 1, ἰδὲ καὶ ἀνωτ. σ. 125), ὁμοιάζει δὲ πρὸς τὰ ἐξ Ὀλυμπίας (Olympia IV, πίν. 31, 591. FR. WILLEMSSEN, Olympische Forschungen III, 1957, σ. 112-113, πίν. 68, 6247).

α

β

γ

δ

ε

ζ

η

α. Λιθινόν λεοντόκεφαλον β. Ἀκανθὸς κορινθιακοῦ ἐπιγράνου. γ. Τεμάχια γεωμετρικῶν τριπόδων. δ. ε. η. Τμήματα λιθίνων ἐπιγραφῶν.